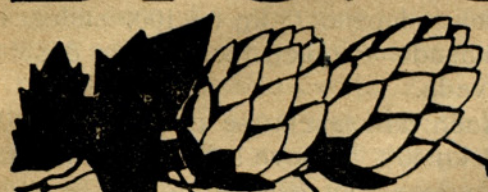

Slovenski hmeljar

Glasilo hmeljarskega društva za Slovenijo

Izhaja štirinajstdnevno ♦ Naročnina Din 20.—, za nečlane Din 30.—; posamezna številka Din 2.— ♦ Uredništvo in uprava: Celje, Vodnikova ul. 2, telefon 218

Leto IV

Celje, dne 24. februarja 1933

Štev. 4

Kalija mu dajte, kalija!

Hmeljarji vse premalo pažnje posvetijo pravilnemu gnojenju hmelja. Povprečen hmeljar, ki pognoji svoje hmeljišče vsako leto s hlevskim gnojem in včasih še s kakim umetnim gnojilom, je prepričan, da je hmelju zadosti in tudi pravilno gnojil ter si dalje ne beli več glave s tem vprašanjem. Pa to ni prav in tudi ne dobro, zato pa tudi naprednejši hmeljarji ravnaajo drugače. Predvsem je treba vedeti, kaj hmelj rabi in kaj mu torej treba dati. Poedina hmeljska rastlina izčrpa letno iz zemlje 30—60 g apna, 16—45 g kalija, 10—28 g dušika in 6—17 g fosforne kisline. Ako pa vemo, koliko rastlina rabi, tudi vemo, koliko posameznih hranilnih snovi ji moramo dati v obliki gnojenja. Ne gre torej samo za to, koliko gnojimo, temveč tudi za to, s čim. To je posebno važno pri hmelju, kjer ne gre samo za obilico, temveč prav tako ali še mnogo bolj za kakovost pridelka. Zato pa enostransko gnojenje zlasti pri hmelju lahko več škoduje kakor pa koristi in skrbeti moramo vedno za edino pravilno polno gnojenje tako, da najde hmeljska rastlina v zemlji vedno dovolj vseh hranilnih snovi.

Kakor navedeno, rabi hmelj največ apna. O potrebi apna za hmelj in njegovi vlogi ter o apnanju hmeljskih nasadov je bilo pisano že često in dovolj v našem listu. Pomudimo se danes nekoliko pri tisti hranilni snovi, ki jo hmelj poleg apna rabi največ, to je kalij.

Zelo razširjeno je še večinoma napačno mnenje, da je kalija navadno dovolj v zemlji, zlasti v težji, in zato s kalijem sploh ni treba gnojiti. Na podlagi analize tal pa se trdi, da šele zemljišče z nad 30 mgr kalija ne potrebuje neobhodno kalijevega gnojenja. Kako pa je kaj z našimi hmeljišči?

Lansko leto je hmeljarska prodajna zadruga poslala zemljo v analizo iz osmih savinjskih hmeljišč, pa je samo v dveh bilo izkazano kalija nad 30 mgr, v vseh drugih pa znatno manj. Pa je analiza tozadevno zanesljiva? Da in ne. Celó v zemlji, ki je sicer bogata na kaliju, je namreč često kalij v za rastlino le težko dostopni obliki in tudi v takih zemljah rastlina često trpi radi pomanjkanja kalija. Pomanjkanje kalija v zemlji dokazujejo najbolj rumeni madeži, ki se pojavijo na listih in katere je gotovo že marsikateri hmeljar opazil na svojem hmelju.

Hmelj je izrecno kalijeva rastlina in, kakor že omenjeno, poleg apna potrebuje največ kalija. Pri tem pa je treba tudi upoštevati, da hmeljska rastlina pomanjkanje apna še nekako pretrpi, nikakor pa ne pomanjkanje kalija.

Kalij pospešuje razvoj listja in korenin, zlasti pa kakovost kobil. Če primanjkuje kalija, je kakovost slabša; vretenca kobil, ki morajo biti pri žlahtnem hmelju čim bolj fina, so namreč groba, aroma je prešibka in lupulin ima premalo smole. Žlahtni hmelj vsebuje vedno mnogo več kalija kakor pa grobi, kar najbolje dokazuje pomen kalija za kakovost hmelja.

Kalij je zelo pomemben tudi za barvo hmelja, ki igra zadnja leta pri prodaji pridelka najbolj odločilno vlogo. Prav često se pritožujejo hmeljarji, da je hmelj sicer lepo zelen, ko se posuši, potem na kupu pa vedno bolj porumeni. Vzrok? Najbrže pomanjkanje kalija, kajti le hmelj, ki ima dovolj kalija, gladko zeleno barvo tudi drži.

Če najde hmeljska rastlina v zemlji dovolj kalija, je tudi mnogo bolj odporna proti raznim boleznim in škodljivcem, zlasti proti tako nevarni

peronospori, pa tudi sušo bolje prenaša. Kalij namreč krepi rastlino ter jo napravi bolj žilavo in odporno.

Poleg kakovosti pa pospešuje kalij tudi množino pridelka hmelja. Pri zadostnem kalijevem gnojenju se poveča pridelek povprečno za 200 kg na 1 ha.

Kakor iz navedenega sledi, je zelo važno, da gnojimo hmeljske nasade dovolj s kalijem. Dati hmelju preveč kalija, sicer ni gospodarsko, vendar pa niti množini niti kakovosti hmelja to ne more škodovati.

Kako je z našimi hmeljskimi nasadi? Ali jih oskrbimo z dovolj kalija? Najbrže ne, kajti jasen dokaz pomanjkanja kalija, rumene madeže na listih, opazamo prav često in v prav mnogih nasadih. Nad nestalnostjo gladko zelene barve pridelka se tudi mnogi pritožujejo. Sicer pa je to popolnoma razumljivo. Hmelj je izrecno kalijeva rastlina, hmeljski nasad pa dolga leta na istem mestu. Ako je torej bila tudi v začetku zemlja bogata na kaliju, se je v teku let že morala izčrpati. Drugače je to na njivah, kjer se vrste sadeži, ki rabijo mnogo kalija, za takimi, ki ga rabijo malo. Hmeljske nasade gnojimo zadnja leta, odkar se nam hmelj tako slabo izplača, skoro izključno le s hlevskim gnojem, pa še to pičlo. V hlevskem gnoju je sicer precej kalija, vendar posebno še pri pičlem gnojenju za požrešni hmelj premalo. Zato pa ni čudno, da je zlasti pridelek iz starejših nasadov rad nestalen v barvi.

V letih dobre hmeljske konjunktore smo precej gnojili nasade tudi z umetnimi gnojili, vendar najrajši z dušičnatimi, samo da smo imeli obilnejše pridelke. Na kakovost pridelka pa smo pri tem vse premalo mislili in prav tako tudi na ponovno dokazano dejstvo, da le s polnim gnojenjem dosežemo največje pridelke, nikdar pa ne z enostranskim. Letos se nam obetajo zopet enkrat boljše cene in vsak hmeljar bo rad nekoliko bolje postregel svojemu hmelju v prepričanju, da se mu bo to izplačalo. Za sestradane nasade je brez dvoma potreben v prvi vrsti hlevski gnoj, tem bolj, ker za umetna gnojila tudi primanjkuje potrebne gotovine. Toda nekaj kalija se prav gotovo tudi izplača pridati, že zaradi stalnejše barve pridelka, kajti povpraševanje bo zopet predvsem za gladko zeleno blago. Poleg hlevskega gnoja bomo torej pri obrezovanju potrosili v razdalji pol metra okrog vsakega sadeža še 3 dkg (2 jedilni žlici) 40% kalijeve soli ali pa pred prvim okopavanjem 45 kg na 1000 sadežev na široko po nasadu. Hmeljska rastlina namreč črpa iz zemlje največ kalija šele v

cvetu, pa je čas za kalijevo gnojenje še tudi v pozni pomladi. Kdor pa ni jeseni in tudi ne bo sedaj spomladi gnojil s hlevskim gnojem, pa naj raztrosi k vsakemu sadežu 6 dkg (4 jedilne žlice) 40% kalijeve soli, odnosno 75 kg na 1000 sadežev na široko po nasadu — poleg fosfornih in dušičnatih gnojil seveda.

Pa se izplača dati hmelju še posebej kalija? Prav gotovo! 1 kg 40% kalijeve soli stane Din 1.70, za 1000 sadežev torej Din 76.50, odnosno, če smo gnojili varčno le okoli sadežev, še samo 51 Din. S tem malenkostnim izdatkom zavarujemo naš hmelj bolje zoper bolezni in škodljivce ter si zagotovimo obilnejše in glede kakovosti boljše pridelke, zlasti pa še stalnost zelene barve našega hmelja, ki je vedno tako iskana in se najbolje plača. Za majhen denar torej obilo in mnogostranske koristi. Dajmo torej hmelju kalija!

Pa bi utegnil morda kdo misliti sedaj, ko smo tako na široko pisali o važnosti kalija za hmelj, da je važen in zadostuje hmelju samo kalij! Temu pa seveda ni tako! Potrebne in važne so tudi ostale hranilne snovi, o katerih se bomo obširneje pomenili zopet ob drugi priliki.

Hmeljarji, ne kvarite cene!

Predprodaja hmelja se vključ zakon o predprodaji kmetijskih pridelkov na zeleno še vedno vrši. Dovolj smo že razpravljali o tem, zakaj je predprodaja hmelja neumestna in da je upravičena le kot izhod v najhujši sili. Le žal pa se radi težke gospodarske krize dandanes marsikateri hmeljar znajde res v skrajni sili in je primoran, da, če tudi nerad, proda nekaj hmelja vnaprej. To pa ni najhujše. Mnogo bolj žalostno je to, da prodajajo hmeljarji svoj pridelek vnaprej izpod cene, kar ne škoduje samo njim, temveč bo silno kvarno vplivalo tudi na razvoj cen v bodoči sezoni.

Ako pogledamo hmeljarska poročila, lahko ugotovimo, da so letošnje cene za naš hmelj v predprodaji odločno prenizke. Saj se za poljski hmelj plačuje skoro prav toliko kakor za naš, za vse prej kot žlahtni belgijski hmelj, ki je bil vedno mnogo cenejši, pa še celó več. Ni dvoma o tem, da se predprodaja hmelja vrši tudi v Nemčiji in na Češkoslovaškem, toda po 100% boljši ceni kakor pri nas. Splošnemu položaju odgovarjajoča najnižja in vsaj kolikor toliko primerna cena za naš letošnji hmelj v predprodaji je 25–35 Din. In ta cena je dosegljiva, samo če bi hmeljarji, ki že morajo prodati naprej, imeli le nekoliko bolj trdno hrbtenico in ne dali blaga iz rok po neupravičeno nizki ceni.

Hmeljarji! Zanimanja in povpraševanja za letnik 1933 v predprodaji je vedno več. Ne kvarite torej cene v bodoči sezoni sebi in drugim že vnaprej s predprodajo po prenizki ceni! Tendencia za letnik 1933 v predprodaji je zelo čvrsta. Zato pa ni ti 1 kg pridelka 1933 ne prodajte naprej izpod 25–35 Din za kg! Kakor položaj sedaj kaže, se nam obeta dobra sezona. Ne pokvarimo si jo torej sami s predprodajo pridelka po prenizki ceni!

Ing. J. Teržan:

Ali je z analizo zemlje mogoče določiti, kakšen bo pridelek?

Da pišem to razpravo, je vzrok pismo, ki sem ga prejel nedavno od nekega kmetovalca in ki se glasi takole: »Slišal sem, da raziskujete zemljo in dajete navodila za gnojenje. Zavežujem se naročiti umetno gnojilo, kakor boste določili, če mi zjamčite, da bom imel siguren uspeh. Pošiljam zemljo. Želim dobiti pridelek, in sicer na travniku 100 g sena na 1 ha, na njivi 250 g krompirja na 1 ha, 25 g pšenice na 1 ha, 80 hl vina na 1 ha vinograda itd.« Kakor je iz tega razvidno, vladajo glede vprašanja uporabe umetnih gnojil in o gnojenju sploh zelo zamočani in nejasni nazori. Zato pa nekoliko pojasnila v tem oziru ne bo škodovalo.

Kmetovalčevo delovanje in nehanje gre za tem, da doseže obilne pridelke. Razumljivo je, da si želi čim največji in najboljši pridelek, ker od tega je odvisno vse njegovo gospodarsko in kulturno življenje, dobrobit njegove obitelji, občine in končno napredek države. Zato si moramo biti predvsem na jasnem, kaj vse vpliva na višino in kakovost pridelka ter kako in s čim je mogoče vplivati na višino in kakovost pridelkov.

Pogoj za dober pridelek je dobro obdelana in pognojena zemlja, pravilno kolobarjenje posevov, dobro in zdravo seme, ugodno podnebje in vreme, izostanek vseh bolezni in škodljivcev. V naslednji razpravi se moramo omejiti zaenkrat samo na gnojenje.

Če govorimo o potrebi gnojenja kulturnih tal, ne smemo pustiti iz vidika, da tlo samo na sebi nima nobene potrebe po gnoju in gnojenju, temveč je potrebno gnojiti tlo samo z ozirom na pridelovanje kulturnih rastlin. Potrebo gnojenja določa torej rastlina, ki raste na dotičnih tleh. Zategadelj se ugotavlja potreba gnojenja (G) po potrebi hranilnih snovi (H) za posamezne kulturne rastline in po tem, koliko se teh

hranilnih snovi že nahaja v zemlji (rezervna hrana = RH). Radi lažjega razumevanja izrazimo to v obliki računske enačbe: $G = H - RH$, kar pomeni: gnojenje je potrebno v toliki meri, kolikor hrane potrebuje posevek, ki ga hočemo na dotični zemlji posejati, odštevši od te potrebne hrane ono, ki se že nahaja v dotični zemlji.

Hrana (H) pa ni za vse kulturne rastline enaka in v enakem razmerju. Razne sorte in vrste kulturnih rastlin potrebujejo hranilne snovi v različnih razmerjih in količinah. Razen tega pa je potreba hranilnih snovi odvisna predvsem od višine pridelka. Čim boljši in večji je pridelek, tem več hranilnih snovi je rastlina izčrpala iz tal in tem manjša je rezerva hranil. Zato se faktor hrana (H) mora zopet razčleniti na višino pridelka (P) in na odstotek z žetvijo iz zemlje izčrpanih hranilnih snovi (IH); torej $H = P \times IH$.

Rezervno hrano (RH), ki se nahaja v tleh, moramo tudi razčleniti v dva faktorja, t. j. v rezervno hrano, ki se nahaja v zemljišču ob času setve (RHs) in v ono rezervno hrano, ki jo rastlina v teku vegetacije iz tal izčrpa (RHv). Torej je $RH = RHs + RHv$.

Uvodoma smo omenili, koliko glavnih činiteljev vpliva na višino in kakovost pridelka. Od teh glavnih činiteljev smo si ogledali samo enega, pa že vidimo, da se tudi ta razčlenja zopet na mnogo faktorjev, ki vsi vplivajo v znatni meri na višino pridelka in ki ostanejo po večini neznani. Iz gornje razlage pa je tudi razvidno, da vprašanje, kako je treba gnojiti, ni tako enostavno in da imamo tudi tukaj nešteto delnih činiteljev, ki vplivajo na to, kako je treba gnojiti. Mnogo teh delnih činiteljev pa je zelo težko opredeliti in določiti ter ostanejo navadno za praktičnega kmetovalca neznani. Reševati vprašanje, pri katerem imamo toliko neznank, je zelo težavno in postaviti je treba toliko enačb, kolikor je neznank. Teoretično je to mogoče, praktično pa je neizvedljivo. Zategadelj je tudi praktično nemogoče, določiti vnaprej kakšna bo letina. To se da samo približno slutiti. Točnost slutnje pa je odvisna od tega, koliko imamo na podlagi dolgoletnih izkušenj za presojevanje zanesljivih činiteljev, ki v naših enačbah lahko zamenjajo neznanke. (Dalje prih.)

*Čitajte in širite
»Slovenskega hmeljarja«!*

Razno

Usoda starega hmelja se bo odločila, hmelja iz letnika 1930 namreč, ki ga je z državno podporo nakupil in vskladiščil češkoslovaški hmeljarski sindikat v Žatcu. Kmetijsko ministrstvo je namreč dalo po posebni strokovni komisiji ugotoviti, koliko tega hmelja je še sposobno za varenje piva. Komisija je ugotovila, da je kakih 10.500 stofov že docela nesposobno za varenje piva, pa tudi ostali hmelj bo v kratkem neuporabljiv. Finančno ministrstvo v Pragi najbrž nad tem uspehom ugotovitve ne bo preveč navdušeno.

Ljubljanski velesejem. Kakor poroča uprava velesejma, se bo vršil XIII. ljublj. mednarodni vzorčni velesejem od 3. do 12. junija 1933. Jesenski velesejem »Ljubljana v jeseni« s priključenimi razstavami gospodarskega in kulturnega značaja pa se bo vršil od 2. do 11. septembra 1933.

Konsum piva na Poljskem stalno pada. V letu 1929 je znašal 2.619.000 hl, v letu 1931 še 1.932.000 hl, lani pa komaj še 1.503.000 hl, v primeri z letom 1931 torej za 22% in v primeri z letom 1929 za celih 43% manj. Obratuje sedaj le še 170 pivovarn in konsum na osebo znaša komaj še 3-5 l letno.

Pivo ozdravlja starčke. Anglež K. Roberts je slavil te dni svoj stoti rojstni dan. Ob tej priliki je izjavil, da je doživel tako visoko starost zato, ker je celo življenje vsak dan pil pivo. Pred petimi leti je težko zbolel in prenehal piti. Bolehal je dalj časa in nobena zdravila niso pomagala. Končno pa se je zopet zatekel k pivu. Ko je popil prvo čašo, mu je takoj odleglo, v par dneh nato pa je že popolnoma ozdravil in bil prepričan, da ga je ozdravilo le pivo.

Poslovni adresar ne dobi odškodnine. Adolf Sertić, lastnik podjetja Poslovni adresar v Beogradu, je tožil državo za odškodnino po zakonu o pobijanju nelojalne konkurence (radi drž. gosp. adresara kralj. Jugoslavije) ter v zvezi s tem obvestil vse, ki so mu dali oglase za njegov Poslovni adresar, da bo svoje obveznosti izpolnil, ko dobi odškodnino od države. Beograjsko trgovsko sodišče prve stopnje pa je z odlokom br. 74.736 z dne 12. XII. 1931 predmetno tožbo zavrnilo in ta odlok je potrdilo tudi kasacijsko sodišče pod br. 1682 z dne 17. III. 1932. Interesenti naj torej vzamejo na znanje, da Adolf Sertić in njegov Poslovni adresar nima dobiti od jugoslovenske države nobene odškodnine. — Iz zavoda za pospeševanje zunanje trgovine pri ministrstvu trgovine in industrije.

Hmeljarska poročila

Savinjska dolina: Za starejše letnike 1931, 1930 in tudi 1929, je sicer nekaj zanimanja, vendar povpraševanja še ni in tudi ne prometa. Za letnik 1933 v predprodaji pa je vedno več povpraševanja po 22 do 26 Din za kg ter so cene vedno bolj čvrste. Hmeljari pa se dobro držijo in upravičeno zahtevajo višje cene, ki bi bile bolj v skladu s cenami na drugih hmeljskih tržiščih.

Češkoslovaška: Zadnji čas je tržna tendenca za letnik 1932 prav mirna in je bilo prodanih le nekaj manjših partij žateškega blaga srednje in dobro srednje kakovosti po 33—40 Din za kg. Za prvovrstno in dobro srednje blago se cene nominalno še precej držijo, za

slabše pa že polagoma slabijo. Notira pa žateški hmelj izbrano prvovrstno blago 49—51 Din, prvovrstno 45 do 49 Din, srednje 34—45 Din in slabše 27—34 Din za kg. Znamkovanih je bilo dosedaj 36.132 bal žateškega pridelka 1932 v skupni teži 45.536 stofov, t. j. nad 78% celokupnega pridelka. Hmelj iz Ustčka in Roudnic notira 25—38 Din, zeleni iz Dube pa 20—27 Din za kg. Produkcijo kakor trgovino skrbi usoda starih zalog sindikatnega hmelja, ki še vedno čaka odrešenja in ki bi brez dvoma zelo neugodno vplival na razvoj cen, ako bi se pojavil na tržišču.

Nemčija: Hmeljska kupčija je nespremenjeno mirna in izkazuje prav malo prometa. Cene se le radi stalne in izdatne intervencije nemške hmeljske prometne družbe še za silo držijo, vendar so več ali manj le nominalne. Tako notira Hallertauski hmelj 52 do 68 Din, gorski (Hersbruck) 42—58 Din, boljši Spaltški 68—75 Din in Tettnangski 70—75 Din za kg. Prodanega pa je bilo zadnjih štirinajst dni le manjše količine Württembergškega in gorskega hmelja po 56 Din, Spaltškega po 70 Din in Hallertauskega po 56—65 Din za kg. Zaključna tendenca je prav mirna.

Poljska: Za starejše letnike ni povpraševanja, pač pa vedno več za letnik 1933 v predprodaji, kateremu so se cene dvignile in se ponuja že 20—25 Din za kilogram.

Francija: Hmeljsko tržišče je nespremenjeno mirno in le semtertje nekaj prometa. Cene se še precej dobro držijo ter so ostale v glavnem nespremenjene. Najboljši alzaški hmelj doseže do 50 Din za kg.

Belgija: Tržna tendenca je sicer nadalje zelo mirna, vendar čvrsta. Prometa je malo in so zaključki za letnik 1932 poredki, pač pa češči za letnik 1933 v predprodaji za oktober in november. Notira pa letnik 1932 Poperinghe 27—28 Din, letnik 1933 iste provenience v predprodaji pa 26—27 Din za kg.

Anglija: Tržišče je nespremenjeno mirno, zanimanja, povpraševanja in prometa je prav malo. Vkljub temu pa so ostale cene v glavnem nespremenjene in notira, seveda več ali manj le nominalno, letnik 1932 čvrsto 43—60 Din, letnik 1931 pa 7—25 Din in starejši letniki 2—5 Din za kg. Tudi tendenca za Golding in Fuggles je čvrsta v kljub malenkostnemu prometu in notira prvi 46—53 Din, drugi pa 45—54 Din za kg.

Amerika: Izvzemši semtertje kako priložnostno kupčijo, je tržišče skoro docela brez prometa; po mnenju poznavalcev razmer tudi ne bo oživelo, dokler ne pade zakonska odločitev glede ukinitve ali vsaj znatnega omiljenja prohibicije. Tako so cene v splošnem le nominalne, vendar se še precej držijo in notira letnik 1932 boljše blago 36—44 Din, letnik 1931 pa 32 do 37 Din in starejši letniki 14—27 Din za kg. Prodana je bila zadnji čas le ena večja partija hmelja iz Oregona po 35 Din za kg.

Vse cene na inozemskih tržiščih so preračunane po pariteti v Zürichu.

K položaju: Povsod je položaj trajno miren ter je za letnik 1932 kakor tudi za starejše letnike prav malo zanimanja in povpraševanja. Živahneje bo postalo najbrže šele tedaj, če bo in ko bo ukinjena ali vsaj znatno omiljena prohibicija v Ameriki, kar bi moglo biti že v teku prihodnjega meseca. Pač pa je stalno zanimanje in vedno več povpraševanja za letnik 1933 v predprodaji ter so tudi cene vedno bolj čvrste.

Za razvedrilo

Skrajni čas.

Učitelj Lojzku: »Fant, zadnji čas je že, da se poboljšaš. Ta teden sem te moral že petkrat kaznovati.«

Lojzek (z globokim vzdihom): »Hvala Bogu, da je danes že petek.«

Razumljivo!

Trgovski pomočnik gospodični, ki se ne more odločiti za barvo blaga: »Ta barva krasno pristoja blede polti vašega lica, gospodična.«

Gospodična, vsa v zadregi: »Saj nisem vedno blede. Le sedaj mi je vsa kri izginila iz obličja, ko ste mi povedali ceno blaga.«

Težko izvedljivo.

»Vaš mož je nagnjen k nezvestobi, gospa; le dobro pazite na vsak njegov korak!«

Gospa: »Oh, tisto že, toda kako? On je namreč dimnikar.«

Dobro se je zmazal.

A: »Vi, podlež, zahteval bom zadoščenje za vse laži, ki ste jih o meni raztrobili po mestu.«

B: »Bodite veseli, da nisem povedal resnice.«

Šepav izgovor.

Gospa: »Ja Micka, kod pa hodite, za božjo voljo, ali niste slišali zvonca?«

Micka: »Ne, šele ko ste tretjič zazvonili, sem slišala.«

1 hmeljska trta potrebuje za dober, obilen in kakovosten pridelek, brez hlevskega gnoja, približno

70 gramov dušika 16 %
80 gramov superfosfata 16 %
40 gramov kalijeve soli 40 %
100 gramov apna

Hmeljarji! Ne pozabite, da kakovost hmelja zavisi tudi od gnojenja.

Zato gnojite letošnjo pomlad svoje nasade z mešanim gnojilom

Na 1000 trt je potrebno okrog 200 kg mešanega gnojila, na en ha hmeljišča pa okrog 900 kg; če ste pa že gnojili s hlevskim gnojem ali s kompostom, vzemite le $\frac{2}{3}$ — $\frac{1}{2}$ omenjenega mešanega gnojila, ki ga pa morate raztrositi zgodaj spomladi, najkasneje pri obrezovanju

Nitrofoskal Ruše

Najbolj varna naložba denarja — Najvišja dnevna obrestna mera

Jamstvo Dravske banovine z vsem premoženjem in davčno močjo

Hranilnica Dravske banovine podružnica Celje
(nasproti pošte) Cankarjeva ul.
prej Južnoštajerska hranilnica

Vsakovrstna posojila pod ugodnimi pogoji
Dolžnik jamči samo za izposojeni kapital

HMELJARJI! VAŠ DENARNI ZAVOD JE LJUDSKA POSOJILNICA V CELJU

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v novi lastni palači na voglu Kralja Petra ceste in Vodnikove ulice

Za hranilne vloge jamči
poleg rezerv in hiš nad
5000 članov-posestnikov z
vsem svojim premoženjem

Vlagatelji pri Ljudski po-
sojilnici ne plačajo rent-
nega davka — Stanje vlog
nad 100,000.000 dinarjev

Umetna gnojila, krmila,
travna in deteljna se-
mena, galico, žveplo,
vsa sredstva za po-
končavanje škod-
ljivcev na drevju in
hmelju, sadjarsko
in vrtnar. orodje,
kmetijske stroje
in vse druge
kmetijske
potrebščine

oddaja najceneje

Skladišče KMETIJSKE DRUŽBE
v Celju, Aškerčeva ulica

Kmetje, meščani, trgovci, obrtniki!

Zavarovalnica slovenskega ljudstva je le
Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Zavaruje:

1. proti požaru, streli in plinski razstrelbi: poslopja vsake vrste, dograjena kot tudi med gradnjo, vse premičnine, pohištvo, zvonove, poljske pridelke, hmelj, žito, krmo itd.;
2. proti razbitju in razpokam: zvonove, steklo;
3. v življenjskem oddelku: na doživetje in smrt, otroške dote, rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah in pri najugodnejših plačilnih pogojih.

Za vsa pojasnila in nasvete v zavarovalnih zadevah se obračajte le na naše krajevne poverjenike po župnijah ter

v Celju

na Podružnico Vzajemne zavarovalnice, palača Ljudske posojilnice, Vodnikova ulica,

v Mariboru

pa na gosp. Zebota Franja, glavnega zastopnika Vzajemne zavarovalnice, Loška ulica 10.